

Arrest

nr. 200 383 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 1 augustus 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 3 juli 2014 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 10 september 2014 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het hoger beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) bij arrest nr. 148 276 van 22 juni 2015 verworpen.

Op 26 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker.

Verzoeker heeft op 10 februari 2016 een aanvraag tot vestiging met toepassing van artikel 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) ingediend, in functie van zijn oom met Nederlandse nationaliteit. Op 9 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker dient op 7 september 2016 opnieuw een aanvraag tot vestiging in met toepassing van artikel 47 van de vreemdelingenwet, in functie van zijn oom met Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde neemt op 6 maart 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 31 maart 2017 dient verzoeker voor een derde keer een aanvraag tot vestiging in met toepassing van artikel 47 van de vreemdelingenwet, in functie van zijn oom. De gemachtigde neemt op 29 september 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing dient verzoeker op 2 november 2017 een vordering tot schorsing en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), gekend onder rol nr. 212 337. Verzoeker dient op 23 februari 2018 een vordering tot het bevelen bij voorlopige maatregelen van de behandeling van voormeld annulatieberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 18 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: I.K..

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste werd betekend op 3.10.2017 (bijlage 20 van 29.09.2017)

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 1.08.2013.

Betrokkene heeft op 3.07.2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 10.09.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 4.10.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 26.09.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.06.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 4.07.2015 per aangetekend schrijven een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 12.07.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende drie maal (op 20.02.2016, 7.09.2016 en 31.03.2017) een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn oom Y.M.B. (°1.07.1979), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Deze aanvragen werden allen geweigerd en aan betrokkene betekend. Betrokkene kreeg hierbij telkens een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten betekend (bijlage 20 van 9.08.2016, 6.03.2017 en 29.09.2017). Op 2.11.2017 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van 29.09.2017 in bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Guinee wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust op persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Het feit dat betrokkene's oom Y.M.B. legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokken samenwoont met zijn oom. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn oom voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in de disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's oom kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Guinee en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene's broer S.C.A (°10.05.1993) verblijft ook illegaal in België en dient net als betrokkene het grondgebied te verlaten. In die zin kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zicht opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste werd betekend op 3.10.2017 (bijlage 20 van 29.09.2017).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Betrokken is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. “

Op 18 februari 2018 wordt aan verzoeker eveneens een inreisverbod voor drie jaar ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing bevat een beknopte motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM, die luidt als volgt:

"Het feit dat betrokkene oom Y. M. B. legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn oom. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn oom voor zijnkomst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene oom kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Guinee en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene's broer S. C.A. (°10.05.1993) verblijft ook illegaal in België en dient net als betrokkene het grondgebied te verlaten. In die zin kan een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt worden."

Verwerende partij verwijst enkel

Verwerende partij was hiervan op de hoogte of moest dat minstens zijn. Hoewel ze erover zwijgt in de bestreden beslissing, vallen deze elementen ongetwijfeld onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Ünér t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier woont, duurzame banden met zijn omgeving heeft opgebouwd, naar school gaat en buitenschoolse activiteiten heeft, vrienden heeft, en hier zijn ganse identiteit heeft uitgebouwd. Verzoeker heeft dit privéleven opgebouwd sinds zijn aankomst in België als 14-jarige.

Zijn komst naar België en zijn gebrek aan wettelijk verblijf vloeien voort uit andermans keuze, nl. die van zijn vader. Hij heeft dit als kind ondergaan en kan hiervoor dan ook geen verantwoordelijkheid worden toegemeten.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Verzoeker heeft een gezinsleven met zijn broer Nathan. Bij gebrek aan een verantwoordelijke en zorgende vader, steunen en rekenen zij erg op elkaar. Bij hun vader hebben ze samengewoond, later ook bij de coördinator van de school waar verzoeker tot op heden verblijft. Ook gaan ze naar dezelfde school.

Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. In bepaalde uitzonderlijke omstandigheden van afhankelijkheid kan volgens het EHRM sprake zijn van een gezinsleven tussen volwassen broers, zoals in casu. (EHRM Slivenko t. Latvia, n° 48321/99, § 97; Kwakye-Nti en Dufie t. Nederland, n° [31519/96](#), 7 november 2000)

Het staat dus vast dat verzoeker in België een gezinsleven en privéleven uitoefent in de zin van het eerste lid van artikel 8 EVRM.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

De proportionaliteit van een verwijderingsbeslissing wordt in de Europese rechtspraak onder andere beoordeeld aan de hand van:

- of er criminele feiten gepleegd zijn
- de aard en ernst van de criminele feiten
- de termijn dat verzoeker al in het land was
- de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode
- de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden
- de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf
- de duur van een huwelijk
- of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie
- of er kinderen zijn en hoe oud die zijn,
- ... (Zie ECtHR, Boulif v. Switzerland, No. 54273/00, 2 August 2001; ECtHR, Ünér v. the Netherlands [GC], No. 46410/99, 18 October 2006; ECtHR, Balogun v. the United Kingdom, No. 60286/09, 10 April 2012, paras. 43-53)

Bij die proportionaliteitsbeoordeling dient er rekening gehouden te worden met verzoekers integratie als minderjarige en nu ook als meerderjarige, zijn scholing en vrienden en met de hechte band met zijn broer. Dit privéleven en gezinsleven werd door verwerende partij op geen enkele wijze onderzocht.

Verwerende partij verwijst enkel naar de vader en halfbroer van verzoeker. Deze elementen zijn echter kennelijk onvoldoende. De motivering is niet draagkrachtig en daarom schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM op flagrante wijze.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het volledig familieleven en gezinsleven in aanmerking te nemen. Verwerende partij kan zich niet beperken tot een klein deel van het gezinsleven, dat bovendien maar halfslachtig werd onderzocht.

De beslissing verwijst naar de vader van verzoeker, maar stelt dat verzoeker verklaarde hiermee een slechte band te hebben. Verder verwijst de beslissing eveneens naar de halfbroer van verzoeker, maar voor hem wordt niet onderzocht of gemotiveerd welke band heeft met verzoeker. De bestreden beslissing zwijgt over de broer van verzoeker.

De bestreden beslissing zwijgt bovendien over het privéleven van verzoeker. Dit werd dus op geen enkele manier in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans is verzoeker perfect geïntegreerd en beschikt hij wel degelijk over een beschermd privéleven hier in België in de vorm van zijn sociale relaties, scholing, vrijetijdsactiviteiten.

Dat de bestreden beslissing hierover zwijgt, is mogelijks te wijten aan het feit dat verzoeker in het weekend werd aangehouden. Verwerende partij verklaarde hierover zelf dat in dit geval de achtergrond van een aangehouden persoon niet wordt nagegaan:

“Het gebeurt vaker dat illegalen in een gesloten centrum belanden als ze in het weekend opgepakt worden. De politie kent de achtergrond van de betrokkenen niet en omdat er op weekendbezitting gewerkt wordt, kan men die achtergrond niet meteen natrekken. Als de betrokkene in de week was opgepakt, dan is de kans groot dat hij nooit in het gesloten centrum terecht gekomen was”, aldus De Vulder” (stuk 18)

Aan het bestaan van een familieleven en een privéleven van verzoeker kan niet getwijfeld worden.

Vervolgens moet worden gekeken of er sprake is van een inmenging in dit familie- en privéleven, onder lid 2 van artikel 8 EVRM. Er moet een belangenafweging worden gemaakt aan de hand van bovenstaande criteria.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van ononverwachte hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

In casu werd een compleet gebrekkige proportionaliteitstest gedaan. Verwerende partij verwijst enkel naar verzoekers vader en halfbroer, maar heeft geen rekening gehouden met verzoekers broer, zijn langdurig verblijf hier waarvan het grootste deel als minderjarige, zijn perfecte integratie, zijn scholing,

zijn vrienden en kennissen. Evenmin heeft verwerende partij rekening gehouden met het feit dat verzoeker nauwelijks nog banden heeft met zijn thuisland Congo. Hij is er vertrokken op 14-jarige leeftijd en heeft zijn volledige puberteit en identiteitsvorming in België beleefd. Het enige familielid dat hij er had, zijn oma, is intussen overleden.

Verwerende partij kon dit laatste element niet negeren. In de regularisatie-aanvraag van 2013 legde verzoeker uit dat hij in Congo werd opgevoed door zijn grootmoeder in afwezigheid van zijn ouders.

Door de bestreden beslissing verplicht verwerende partij verzoeker om als 19-jarige terug te keren naar een land waar hij zich niet thuis voelt, geen sociaal en familiaal netwerk meer heeft en dus zijn leven volledig opnieuw zal moeten opbouwen.

Dit alles op basis van een totaal gebrekkig onderzoek. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat het dossier van verzoeker werd nagekeken, maar haalt hier slechts twee (minder belangrijke) elementen uit. Verzoekers familie- en privéleven weegt in casu veel zwaarder door dan het belang voor de Staat hem verwijderd te zien. Er kan niet worden ingezien waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving noch waarom de maatregel proportioneel is.

Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel gezien zij tot totale willekeur leidt."

3.3.2.2. Bespreking van de middelen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt *in casu* vast dat de gemachtigde aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende heeft gemotiveerd in de thans bestreden beslissing:

"Het feit dat betrokkenes oom Y.M.B. legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokken samenwoont met zijn oom. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn oom voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in de disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes oom kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Guinee en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkenes broer S.C.A (°10.05.1993) verblijft ook illegaal in België en dient net als betrokkene het grondgebied te verlaten. In die zin kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt worden. "

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging en bijgevolg ook een beschermingswaardig familieleven heeft aangenomen, immers indien de gemachtigde geen beschermingswaardig gezins- of familieleven had aangenomen, was er geen reden om tot een belangenafweging over te gaan.

Terecht onderstreept verweerder in de nota dat verzoeker meerderjarig is en er dus bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen aangetoond te worden, die niet enkel uit een verblijf op hetzelfde adres kunnen blijken. Verzoeker heeft evenwel gewezen op de gehele context en met concrete elementen uiteengezet dat deze "oom" instaat voor diens opvoeding, in het bijzonder sinds 2013, het jaar dat hij in België is aangekomen, met name op de leeftijd van 15 jaar. Er wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker in zijn laatste schooljaar elektriciteit zit. Naast het gegeven dat verzoeker nog steeds gedomicilieerd is op het adres van diens oom en gezien de prille meerderjarigheid en het feit dat niet betwist wordt dat verzoeker thans zijn opleiding elektriciteit afwerkt, meent de Raad *prima facie* dat er wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen, dermate dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het beschermingswaardig familieleven op zich terecht niet in vraag heeft gesteld en is overgegaan tot een belangenafweging.

De vraag die zich vervolgens stelt is of de gemachtigde, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gedaan van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben en hij alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de belangenafweging hiervan geen blijk geeft. De belangenafweging wijst op de weigering van de vestigingsaanvragen en het feit dat verzoeker niet aantoonde reeds deel uit te maken van het gezin van zijn oom voor zijn komst naar België. Verzoeker toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van de herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zo stelt verwerende partij. De gewogen elementen van openbare orde hebben enkel betrekking op het illegaal verblijf van verzoeker. De elementen in het belang van verzoeker, die klaarblijkelijk door de gemachtigde gekend waren, blijken op geen enkele wijze in rekening te zijn gebracht bij de belangenafweging, zoals het feit dat hij in België sedert 2013 verblijft, dat hij thans nog schoolloopt en over een paar maanden over zijn diploma kan beschikken, dat beide ouders van verzoeker zijn overleden, zijn jonge leeftijd toen hij in België aankwam, dat hij gedomicilieerd is bij zijn oom en waarvan niet redelijkerwijs kan betwist worden dat hij ondanks zijn meerderjarigheid nog duidelijk afhankelijk is van zijn oom. Verder wijst verzoeker op zijn uitgebreid sociaal leven en engagementen die hij heeft aangegaan, met name dat hij vrijwilliger is bij de voetbalclub FC Seja, dat hij

werkt aan een theatervoorstelling die in het najaar van 2018 zou plaatsvinden, dat hij speelt in een muziekgroep, actief is bij de jongerenwerking van het CAW Antwerpen en in dat kader deelneemt aan de maandelijkse planningsavonden en over een ruim netwerk van vrienden beschikt. Het privé-leven is aldus niet beperkt tot een 'uitgebreide vrienden- en kennissenkring', zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt maar omvat tevens het succesvol schoollopen en de reële kans op het verwerven van een diploma over een paar maanden; engagementen die hij heeft aangegaan in verband met een theatervoorstelling en een uitgebreide actieve deelname aan het verenigingsleven. Bovendien blijkt uit de talrijke stukken gevoegd bij het verzoekschrift dat verzoeker eveneens de steun geniet van de directie en leerkrachten van zijn school, van het CAW Antwerpen, van de voorzitter van de voetbalclub, de gisseur van de toneelvereniging enzoverder.

Verzoeker kan dan ook gevolgd worden dat in de belangenafweging geen rekening is gehouden met de specifieke concrete elementen eigen aan de situatie van verzoeker. In de nota kan overigens bezwaarlijk worden voorgehouden dat verzoeker in zijn land van herkomst zelfstandig kan functioneren aangezien hij dat "*overigens gedurende verscheidene jaren heeft kunnen doen in het land van herkomst*" terwijl verzoeker nog een kind was bij zijn aankomst in België en zijn ouders reeds waren overleden. In de nota wordt eveneens ten onrechte opgemerkt dat het slechts om een 'tijdelijke verwijdering' gaat met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst terwijl aan verzoeker op 18 februari 2018 eveneens een inreisverbod voor drie jaar is ter kennis gebracht. De Raad kan verweerder in de nota dan ook niet volgen waar hij stelt dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De Raad bevestigt noch ontkent dat er effectief sprake is van een positieve verplichting maar gaat wel na of de gemachtigde vooraleer hij het bevel met het oog op verwijdering heeft genomen, is overgegaan tot een belangenafweging waarbij met alle relevante elementen eigen aan de zaak is rekening gehouden (cfr. EHRM 8 november 2016, El Ghatet v. Zwitserland, nr. 56971/10). Zoals *supra* gesteld kan dit niet blijken. Het moet ook herhaald worden dat de gemachtigde zelf is overgegaan tot een, weliswaar zeer eenzijdige, belangenafweging hetgeen de acceptatie van een beschermingswaardig familieleven inhoudt en de Raad heeft reeds gesteld dat ondanks het feit dat verzoeker thans 19 jaar oud is bijkomende elementen voorhanden zijn om aan te nemen dat er toch nog sprake is van een afhankelijkheid die overigens niet kan opgevangen worden door bezoekjes of moderne communicatiemiddelen. Waar in de nota nog wordt gewezen op het feit dat de thans bestreden beslissing slechts een tijdelijke verwijdering inhoudt, is dit niet enkel een *a posteriori* motivering maar kan de Raad er eveneens geen abstractie van maken dat op dezelfde dag als het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel ook een inreisverbod van drie jaar werd genomen.

Het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM is *prima facie* ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat hij verwijderd wordt van zijn vertrouwde omgeving waarin hij sinds zijn 14 jaar vertoefd. Hij wordt weggerukt uit zijn opgebouwd sociaal netwerk, gescheiden van zijn vrienden en kennissen en zijn scholing wordt abrupt afgebroken.

Zelfs een tijdelijke scheiding, waarvan geen sprake is gezien er geen enkele garantie wordt geboden op terugkeer, zou in casu een ernstig nadeel veroorzaken gezien verzoeker niet meer kan deelnemen aan de examens die gepland zijn voor volgende maand en niet zal kunnen slagen voor zijn schooljaar.

Verzoeker wordt gedwongen in een situatie van uiterste onzekerheid, angst en onwetendheid over wat de toekomst voor hem als jongeman zal brengen.

Dit alles vormt een ernstige inbreuk vormt op zijn familiale, sociale, intellectuele en psychische integriteit, hetgeen hem zal tekenen. Dergelijk nadeel is onherstelbaar.”

De Raad heeft *supra* een ernstig middel gestoeld op grond van artikel 8 van het EVRM weerhouden. *Supra* is eveneens ingegaan op het verweer van verweerder dienaangaande.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM exemplatief en niet limitatief moet gelezen worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2). Bijgevolg acht de Raad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vooreerst reeds aangetoond nu het middel op grond van artikel 8 van het EVRM *prima facie* ernstig werd bevonden.

Het moeilijk te herstellen nadeel wordt *prima facie* aangenomen.

3.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen van de thans bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 februari 2018 (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN